

INTERVIEW MET STEFAN BLEEKRODE

Stefan Bleekrode is bekend om zijn enorm gedetailleerde stadstekeningen. New York, Groningen, Florence: hij heeft ze allemaal op zijn manier vastgelegd met inkt. In zijn hoofd weet hij precies hoe de steden eruit moeten zien. “Ik werk aan meerdere tekeningen tegelijk. Afwisseling houdt me scherp. Als ik steeds met hetzelfde bezig ben, dan verlies ik de focus. Het beeld in mijn hoofd van een stad wordt er niet door verstoord, het versterkt het juist.”

Waarom stadgezichten?

‘Van kinds af aan ben ik al gefascineerd door de buitenwereld. Ik groeide op in Eindhoven. Als kind vond ik de bergen al fantastisch, maar ook als we door Luik reden vond ik dat indrukwekkend. In 1997 nam mijn vader me mee naar Parijs. Dat maakte enorm veel indruk. Bij terugkomst heb ik meteen een vel papier gekocht om de stad na te tekenen. Ik was toen elf en had niet alleen een interessante hobby gevonden, maar ook iets om me in vast te bijten. Ik ontdekte architectuurstijlen in verschillende steden, maar ook mijn interesse in stedenbouw en geschiedenis ontstond. Raakte er echt door gegrepen.’

Na de middelbare school ging je naar de kunstacademie in Breda. Na ongeveer drie maanden ben je gestopt. Vanwaar?

‘Ik was te eigenwijs, had al teveel een eigen stijl en interesse ontwikkeld. Het ging gewoon niet samen. Ik ben heel concreet, rechtlijnig en denk niet vanuit bepaalde concepten. Als ik een beeld zie, dan neem ik het over en ga ik daar niet iets aan veranderen als het niet nodig is. Never change a winning team; dat idee. Alleen als het de compositie ten goede komt. Later ben ik ook nog in Londen naar de academie gegaan. Maar ook hier hetzelfde als in Breda: het paste niet bij me. Ik heb vooral in verschillende Londense musea heel veel zelfstudie gedaan. Erg leerzaam. Toen kwam het moment dat ik langzaam kon exposeren. En het verkocht.’

Naast de verkoop van je eigen schilderijen en tekeningen, werkte je er ook nog naast. Wat deed je in die tijd?

‘Wat deed ik niet! Ik heb ik een fabriek gewerkt, bij de voedselverwerking, in het archiefbeheer, een snackbar, als verhuizer. Alles wat ik kon krijgen deed ik.’

Vanaf 2002 werk je met pen en inkt, daarvoor met potlood. Vanwaar de overstap?

‘Ik vind de zwarte lijnen zo mooi: je kunt een enorme verfijning bereiken met pen en inkt. Er zit een grote dynamiek in. Als een tekening af is, is het veel meer dan een afspiegeling van de gebouwen. Het is bijna een ritme. Als je afstand neemt of juist van dichtbij kijkt: er is elke keer wat nieuws te zien. Het is en blijft een soort ontdekkingsreis. Het moeilijkste is om consequent dezelfde kwaliteit te blijven leveren. Je moet ervoor zorgen dat er geen stukken zijn die het geheel tenietdoen, er moet balans zijn. Vertaald naar een zwart-wit tekening kan iets er heel anders uitzien dan als je het in het echt ziet. Maar als het eenmaal met inkt op papier staat, kan ik er niks meer aan doen.’

Hoe zet je een tekening op?

‘Het helpt me als ik op locatie studies maak. Ik ga naar een stad en kijk rond, neem alles in me op wat ik interessant vind en maak schetsen. Dan vormt er zich een beeld in mijn hoofd. Vervolgens maak ik een schets van de uiteindelijke compositie en bouw ik het werk langzaam op. Dieptewerking en perspectief moet je consequent doorvoeren. Je ziet het meteen als het niet klopt. Door middel van een rekenmachine reken ik uit hoe je iets onder een bepaalde hoek ziet, zoals een cirkel. Het moeilijkste is om elke keer met een nieuw beeld te komen dat interessant is. Hoe kun je het perspectief bijvoorbeeld nog preciezer weergeven?’

Edward Hopper is een grote inspiratiebron voor jou. Waarin inspireert hij jou vooral?

‘Ik had al een bepaald beeld van dingen, maar met zijn werk heeft hij mij de mogelijkheid aangereikt om dat uit te werken. Zoals lichtval, het geometrische van zijn composities, de nadruk op architectuur. Maar misschien nog wel het meest het feit dat hij een toeschouwer is. Bij kunst wordt er vaak uitgegaan van directe betrokkenheid. Maar waarom kun je niet gewoon beschouwen? Het hoeft niet persoonlijk te zijn. Ik vind het juist prettig om dingen van een afstand te zien. Dan verlies je je ook niet in zinloze details. Hopper heeft heel weinig losgelaten over het waarom. Het is prettig om zelf verhalen te kunnen vormen, uitgenodigd te worden om echt naar werk te kijken.’

AUTEUR

Tekst: DURAN Tekst

Uit: KUNSTENAAR 03/05/19